

Kammer kunde hun være saa optaget af sit eget Legemes Betydning for Kunsten, at det ikke var til at tage fejl af, at hun vilde have sit Liv opfattet som en begejstret og opofrende Hengivelse til det Skønnes Forherligelse. Selv var han paa disse Omraader omtrent saa uvidende som et Barn i Moders Liv. Hjemme havde han aldrig hørt den Slags Ting omtalt. Hele det Indblik, han dør havde faaet i de skønne Kunsters Verden, indskrænkede sig til Betragtningen af et Par tarvelige Litografier med bibelske Sujetter, der hang paa Dagligstuevæggen. Siden havde hans Liv, hans Studier og Omgangsvener kun bidraget til yderligere at befæste den Sans for Livets reelle Værdier, som allerede Barndomsaarene med deres frie Færden blandt Gadens Ungdom havde udviklet hos ham. Saa gammel han nu var bleven, havde han sjælden haft Taalmodighed til at læse nogen Bog til Ende, navnlig ikke naar den var paa Vers, og i Billedgallerierne var han aldrig kommen længere end til Forhallen.

Og dog — helt uinteresseret var han ikke. Som tavs og tilbageholden Iagttagere havde han alligevel sin egen Morskab af disse kuriøse Mennesker, der kunde springe i Harnisk paa Grund af en Farvesammensætning og tale sig op i Ekstase i Anledning af fire rimede Linjer, som om Menneskehedens Velfærd afhang af disses rette Forstaaelse. Han nød i Stilhed en saadan Scene som et komisk